THE CHURCH WEEKLY

Vol IX.	SUNDAY 23RD OCTOBER 1955	PRICE 2 ANNAS A COPY	No- 42.

JAPANESE CHRISTIANITY

By Emil Brunner

Is Japanese Christianity "weak"? Yes ineeed it is, with regard to the great political and social problems where numbers count. There are not half a million Christians in this nation of 88 million people. Many have wondered why the number of Christians is still so small after a century of mission work, and why the increase has not been larger during the last decades What are the reasons for such slow progress?

Many. The combination of military occupation and Christian mission is not a healthy or happy arrangement for evangelism anywhere. Furthermore, the Christian mission is suffering from the effects of nationalist movements all over the world.

Then some difficulties are peculiar to the Japanese mission field. One of the chief complications is the fact that Japanese society is in unique measure a most compact "web-society," the individual being almost inextricably enmeshed in the social fabric. The entangling ties are provided to a large extent by the Japanese Shinto-Buddhist religion. This sociological aspect of a non-Christian religion has not yet been studied enough; neither has this problem been tackled in a practical way. We cannot blame the Japanese Christians for being somewhat baffled by an interdependence of social structure and religion which is not an obvious fact, easily grappled, and yet is of so complicated a nature as to require whole new strategies.

Even more important, perhaps, is a second consideration. The Japanese church is a young church in a country in which the industrial revolution and the transition from medieval feudalism to modern democracy have been recent and swift. For each generation that the Japanese spent in the change-over, we in the West had a century for adjustment.

Third, the work of the missions and of the churches in Japan has coincided with an intellectual revolution sparked by the influx of vehiment modern secular philosophies which the West produced while relatively protected against their worst elements of spiritual dissolution by the "anti-toxins" developed in a thousand years of Christian tradition. Without such protection Japan has speedily become one of the most thoroughly secularized countries in the world, at least so far as the intelligentsia and the city population are concerned—and that is a very large per cent of the people.

As to the activity of the churches, the unusual number of them is a great hindrance. Although the United Church of Christ in Japan, the Kyodan is by far the largest, the existence of so many other churches is confusing to any Japanese who has become interested in the Christian message. This is certainly one of the main reasons for the remarkable growth of the Non-church movement of which I shall speak more in a minute.

A new approach

Every Christian should recognize with gratitude the alertness with which the churches have tried to adapt themselves to the new problems. The National Council of Churches has been particularly imaginative in creating new organs of church activity appropriate to the changed situation. I should like to give special praise to one of these: the work of "vocational evangelism." Although it is a post-war development, it has already produced remarkable results in creating Bible-study groups and prayer groups in factories, offices, mines and workshops. Vocational evangelism has made significant contact, too, with the trade union movement, which is itself predominately a post-war product. This contact is made more difficult, but also more urgent, by the fact that so many trade unions are controlled at the top by Communists and are therefore not especially inclined toward anything Christian. In spite of this, vocational evangelism has made rapid progress. It seems to me the most encouraging feature of church activity, as it is also one of the most genuinely ecumenical.

Japanese church life is greatly handicapped by poverty. The churches lack the means for developing the social activities which are, I think, the main reason for the astounding progress of the churches in the United States.

Too much theology

What about the preaching of the Japanese churches? Here I have to rely entirely on secondary sources, since I do not understand Japanese. But judges whom I respect tell me of complaints that the Japanese preachers, too much impressed by the ideals of old Japanese cultural patterns speak "over the head" of the ordinary layman and preach too much unmeditated theology. Maybe this is the result—again, as some have told me—of too great influence of a falsely understood or falsely applied Barthian theology.

However, my contact with the largest theological school, Union Seminary in Tokyo, has made me very hopeful in this respect. The younger generation seems to be fully aware of the need for a more evangelistic attitude in the churches. I certainly am impressed by the quality of its students as well as of its teachers and this is the school where most of the Protestant preachers of the next generation are being trained.

Two points require further comment. First, Japan's unique instrument of lay evangelism, the "Non-church movement." This is a spiritual child of the great and truly prophetic evangelist Kanzo Uchimura (he died in 1930), whose works have recently been published for the second time, in twenty volumes. This lay movement, "Mukyokai," has developed very rapidly since the war. It is entirely a layman's effort to spread the gospel in Japan. It is thoroughly biblical without being fundamentalist. It has some first-rate leaders —e.g., the President of Tokyo University—who are not only doing personal evangelistic work all year round by creating and nurturing Bible study groups and camps, but are also writing commentaries on the Bible and publishing magazines in which the gospel is explained and questions of the day are studied in the light of a genuinely Christian faith.

Finding common basis

As the relations of the Mukyokai (this Non-church movement) to the church have been strained, from both sides, and since the very principle of refusing any institutional organization makes it a problem to the churches. I have tried to build a bridge between the two, enjoying the confidence of both. A promising start at reproachment was made by inviting both sides to church services at a Tokyo centre. The response was most gratifying. Representatives from both sides took an active part. There is hope that in the future some form of mutually profitable co-operation will be found.

And then there is this second amplification. Having been myself intimately connected with a variously titled European movement (in Germany it is somewhat misleadingly called the "evangelical academy," and in Switzerland it is known as "professional group retreats evangelism"), and having seen how great a response it found and how surprising the results it produced. I felt sure that in Japan too such a movement could help make the gospel understood. I coveted for these Christians the help this movement could be in bringing the Christian faith into the life reality of the people by starting from a frank discussion of professional problems. An association has been formed, with businessmen and educators co-operating to carry on the work. A number of retreats have already been held, one for business employees, one for school-teachers, one for industrial workers. More are to come soon: for policemen, for business leaders and so on. Although this work is still in its embryonic stage, its results are most promising The idea was received with great enthusiasm, and the response in active co-operation is very gratifying.

Only one of its kind

Finally, a word about the International Christian University in Mitaka, Tokyo. This is a unique institution, not only because it began as a co-operative work between the Japanese people and Christian missions, but also because of its educational programme. The I. C. U. is the only international university in Japan. It is the only bi-lingual university. It is—and this is particularly important when you remember the feudalistic tradition in Japan, especially in Japanese education—the only democratic university, not merely in its intention and general outlook but also in its methods of educotion. It is the only university in Japan in which the professors must be professing Christians.

Outside help needed

However, it can carry out its ambitious programme only if it does not have to meet the financial exigencies of a front-rank university by enlarging its student body and its teaching staff at the expense of its specific character. This means, of course, that it is almost entirely dependent on subsidies from outside If it gets what it needs it can be of decisive importance to a pair of closely connected purposes: making Japan truly democratic (not only politically but spiritually and culturally too) and making Japan a Christian country. Without the Christian concept of personality there can be no modern democracy. To build education on this basis is the purpose of the I. C. U. I do not know any other university with its programme and with the methods appropriate to its achievement.

This programme may be called "indirectly Christian." As such it is the programme of the university. Of course the I. C. U. also has a "directly" Christian programme of an entirely voluntary character. Which of the two is more important I would not dare to say. The combination may prove to be just what is needed at this hour. But the I. C. U. can serve its purpose only if it does get the means of developing itself as a first-rate, though small, university. From the missionary point of view it would be worth while for Protestant churches to concentrate their efforts on such a single point, rather than spreading their efforts thin. The Roman Catholics are so concentrating. Will the Protestant churches be wise enough to do the same? This negative can be stated most categorically: If the International Christian University should fail for lack of adequate support, all mission work in Japan would be involved in the catastrophe. If, on the other hand, it should be enabled to carry out its really wonderful plans, that could be the most significant human effort in this critical hour of Japanese history, which is as such the critical hour in the history of Asia.

Hopeful future

To sum up: I am confident and hopeful with regard to the future of Christianity in Japan—if Japan gets what only the West can give her. I would be even more hopeful if God should give Japan another prophet of the calibre of Uchimura or another saint of the type of Kagawa. This we can only pray for.

—0—

സഭ എന്നാൽ എന്ത്

ഏകദിന സമ്മേളനത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രസംഗം

കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് വിദ്യാർത്ഥി സംഘത്തിന്റെ ഈ വർഷത്തെ ഏകദിന സമ്മേളനം പാമ്പാടി വെന്നിമല വിജയാദ്രിയിൽ വെച്ച് ഒക്ടോബർ 15-ാം തീയതി നടത്തപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന സ്പെഷ്യൽ വണ്ടി രാവിലെ 9. 15 ന് വിജയാദ്രിയുടെ ശൃംഗത്തിൽ എത്തി. തികച്ചും ആധ്യാത്മികനിർഭരമായ ഒരന്തരീക്ഷമായിരുന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്. റവ. ഫാദർ കെ. പീലിപ്പോസിന്റെ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥന റവ. ഡീക്കൻ ടി. ജെ. ജോഷ്വായുടെ പ്രസംഗം എന്നിവയ്ക്കുശേഷം പ്രധാന പ്രസംഗകനായിരുന്ന റവ. ഫാദർ എൻ. ജി. കുര്യൻ എം. ഏ. ബി. ഡി. സഭയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പ്രസംഗിച്ചു.

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയുടെ അധഃപതനത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണം വ്യക്തികളായും കുടുംബങ്ങളായുമുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ കുറവാണ്. ഇക്കാലത്തു പ്രാർത്ഥന വളരെ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. സഭയും സ്വർഗ്ഗവും തമ്മിൽ ശരിയായ ബന്ധം പരിപാലിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് യുവതീയുവാക്കന്മാർക്കു സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാവുന്നതിലേക്കും ഏററവും വലിയ സേവനം പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. പ്രാർത്ഥനാനിരതമല്ലാത്ത ഒരു സഭ പുരോഗമിക്കുകയില്ല തന്നെ.

മലങ്കരസഭ ഇന്നു ഒരു വിഷമഘട്ടത്തിൽക്കൂടിയാണല്ലോ കടന്നുപോകുന്നത്. ലോകവ്യാപകമായ സംഘടനാശക്തിയുള്ള റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു വശത്ത്. വിവിധപ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭാസംഘടനകൾ മറുവശത്ത്. സഭയെ കാർന്നു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമുദായക്കേസ് ഒരു വശത്ത്. കമ്മ്യൂണിസം, സോഷ്യലിസം തുടങ്ങിയ ഇസങ്ങളും ഇതരമതങ്ങളും ഒരു വശത്ത്. ഇതിന്റെയെല്ലാം സമ്മർദ്ദംകൊണ്ട് മലങ്കരസഭ ഞെരുങ്ങുകയാണ്. ഈ ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്ന സമയത്താണ് സഭാംഗങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടത്. അനുസ്യൂതമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതം ഇക്കാലത്തെ യുവതീയുവാക്കന്മാർക്കുണ്ടാകുമെങ്കിൽ സഭ ഉയരും. കാത്തോലിക്കാസഭയുടെ മഠങ്ങളിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്യാസി സമൂഹങ്ങളുടെ—പ്രതിഷ്ഠാജീവിതമുള്ളവരുടെ—പ്രാർത്ഥന ആ സഭയ്ക്കു വളരെ അനുഗ്രഹപ്രദമാണ്. പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും യുവജനങ്ങൾ പഠിച്ചു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താത്ത പക്ഷം സഭയുടെ ഭാവി ഭയാനകമാണെന്നു ഒരിക്കൽ ശ്രീ. എ. എം. വർക്കി പറഞ്ഞതായി ഞാനോർക്കുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ കാത്തോലിക വിശ്വാസം അതിന്റെ ആഴത്തിലേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നുവെന്നു ബിഷപ്പ് ഗോർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പഞ്ചായത്ത്, സഹകരണസംഘങ്ങൾ മുതലായ സംഘടനകൾ ആളുകളുടെ ശ്രമ ഫലമായി ആളുകളാൽ തന്നെ സമയ കാലങ്ങൾക്കു വിധേയമായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ബുദ്ധമതവും, ഇസ്ലാമും അങ്ങനെ മനുഷ്യനിർമ്മിത മതങ്ങളാണ്. അനേകം തത്വങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമാണ് ബുദ്ധമതം.

കാലത്തിനു വിധേയനായ ഒരു വലിയ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ നേതാവായിരുന്നു മഹമ്മദ്. ഒരു ഹിന്ദുവാകണമെങ്കിൽ ഹിന്ദുവായിത്തന്നെ ജനിച്ചേതീരു എന്നാണു വേദം അനുശാസിക്കുന്നത്. പക്ഷേ കാലം അതിക്രമിച്ചപ്പോൾ തള്ളപ്പെട്ടുകിടന്നിരുന്ന പറയനും പുലയനും ഹിന്ദുവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാലാനുസൃതമായ ഒരു സംരംഭത്തിനു ഹിന്ദുമതം വിധേയമായി.

ക്രിസ്തുമതം അങ്ങനെയല്ല. അതു ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ മതമാണ്. ലോകത്തിലാണെങ്കിലും ലോകത്തിൽനിന്നും വേർതിരിക്കപ്പെട്ട മതമാണ്. ലോകമെങ്ങുമുള്ള സർവ ജാതികളെയും ചേർത്തുകൊൾവിൻ എന്നുള്ള സന്ദേശമാണ് സഭ ശ്രവിച്ചിരിക്കുന്നത്. "നിങ്ങൾ എന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തു എന്നല്ല, ഞാൻ നിങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു; നിങ്ങൾ പോയി ഫലം കായ്ക്കേണ്ടതിനും നിങ്ങളുടെ ഫലം നിലനിൽക്കേണ്ടതിനും നിങ്ങളെ ആക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു: നിങ്ങൾ എന്റെ നാമത്തിൽ പിതാവിനോടപേക്ഷിക്കുന്നതൊക്കെയും അവൻ നിങ്ങൾക്കു തരുവാനായിട്ടുതന്നെ". ഇതാണ് ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ പ്രത്യേകത. ഒരു ശരീരവും അവയവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംപോലെ സഭയും യേശുക്രിസ്തുവും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശിരസ്സായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത തിരുശരീരത്തോടെ വി: മാമോദീസാ മൂലം നമുക്കു ജീവൻ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട് ഒന്നായിരിക്കുന്ന ശരീരികളും അശരീരികളുമായ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാണ് സഭ. സഭ ജനിച്ചതു് പെന്തിക്കോസ്തു ദിവസത്തിലാണ്. അനന്തരം വിശ്വസിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരേയും സഭയോടു ചേർത്തുവന്നു.

ചില ക്രിസ്ത്യാനികളെ ചിലർ നാമധേയ ക്രിസ്ത്യാനിയെന്നു വിളിച്ചു വരുന്നു. ഈ പ്രയോഗം ശരിയല്ല. മുടിയനായ പുത്രൻ, പുത്രൻ തന്നെയായിരുന്നതിനാൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വഴി തെററിപ്പോയാൽ അവൻ ഒരു പിഴച്ച ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നല്ലാതെ നാമധേയ ക്രിസ്ത്യാനിയല്ല.

ബ: അച്ചന്റെ പ്രസംഗത്തിനുശേഷം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗ്രൂപ്പുതിരിഞ്ഞു ചർച്ചകൾ നടത്തുകയും ഉന്നയിച്ച സംശയങ്ങൾക്കു മറുപടി നൽകു

അസ്സീസിയിലെ ഫ്റാൻസിസ് 50.

ഇരുട്ടിനു കനം തൂങ്ങുന്നു

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

മനുഷ്യന്റെ തീർത്ഥാടനത്തിൽ അന്ധകാരത്തിന്റെയും ഏകാന്തതയുടെയും, എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നൊരു തോന്നലിന്റെയും അനുഭവം ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതായി എല്ലാ മിസ്റ്റിക്കുകളും രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ ഈവാനിയോസ് അതിനെ വർണ്ണിക്കുന്നത്—"ആത്മാവിന്റെ അന്ധകാര രാത്രിയായിട്ടാണ്". ദൈവം ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞു മറഞ്ഞുപോയതായി തോന്നും. ആത്മാവു തപ്പിത്തടഞ്ഞ് ഇരുട്ടിലൂടെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങണം. ഇരുട്ടും പ്രത്യാശയും മാത്രമാണ് ഈ സമയത്തു മാർഗ്ഗദർശം നൽകുന്നതു്.

ഫ്റാൻസിസിന്റെ ചുറ്റും അന്ധകാരം തിങ്ങിക്കൂടുകയാണ്. അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ അദ്ദേഹം തപ്പിത്തിരിയുകയാണ്. അടുത്തുതന്നെ ലാവേർണിയയിൽവച്ച് ആ അന്ധകാരം അതിതീവ്രവും നീരന്ധ്റവുമായി വളരും; അവിടെയെന്താണു നടക്കുന്നതെന്ന് ഒരു മനുഷ്യജീവിക്കും കാണാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം അന്ധകാരം നിബിഡീകൃതമാകും. "സ്നേഹമയിയും വിശുദ്ധനുമായ ലിയോയ്ക്കു പോലും, അതിന്റെ വിളുമ്പിൽ എത്തിനോക്കുന്നതിനു മാത്രമെ സാധിച്ചുള്ളു.

ഏതാനും മാസത്തേക്കു വൈമനസ്യവും അനിശ്ചിതത്വവും ഏതാണ്ടൊരു നിരാശയും അല്പമൊരു ശൂന്നിയും ഫ്റാൻസിസിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ബാധിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനതയിൽ അല്പം കളങ്കം ചേർത്തേക്കാമെങ്കിലും, അതെത്രയും മാനുഷികവും ഹൃദയഹാരിയുമത്രെ. ഇക്കാലത്തു മാത്രം ഫ്റാൻസിസിനെ അറിയുന്നതിനിടവന്ന ഗ്യാനോ എന്ന സഹോദരൻ എഴുതുന്നു, താൻ ആദ്യമറിയുമ്പോൾ ഫ്റാൻസിസ് "മാനുഷിക ദൗർബല്യങ്ങളിൽ നിന്നു തികച്ചും വിമുക്തനായിരുന്നില്ലെന്നും; പിൽക്കാലത്തു മാത്രമേ വിശുദ്ധനായി അദ്ദേഹത്തെ അറിയാൻ തനിക്ക് ഇട വന്നുള്ളുവെന്നും. സ്പെക്യൂലം പെർഫക്ഷനിസ്" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

"ഫ്റാൻസിസ് വിദേശപര്യടനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, ഒരു മിനിസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് ഒരു സംശയം ചോദിച്ചു. "വഴിയിൽ നിങ്ങൾ യാതൊന്നും കരുതരുതെ"ന്ന നിരോധന നിയമത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്?" ഫ്റാൻസിസ് മറുപടി നൽകി: "സ്വന്തം അങ്കിയും ചരടും കാൽക്കുപ്പായവും അത്യാവശ്യം വേണ്ടിവന്നാൽ ചെരിപ്പും ഒഴികെ മറ്റൊന്നുംതന്നെ സഹോദരന്മാർ എടുത്തുകൂടെന്നാണ് അതിൽനിന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്." മിനിസ്റ്റർ എടുത്തു ചോദിച്ചു: "അങ്ങനെയെങ്കിൽ, 50 പവനിലധികവും മറ്റും വില വരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വന്തമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന സഹോദരന്മാരെ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം?" ഫ്റാൻസിസ് പ്രതിവചിച്ചു: "എന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ സുവിശേഷത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയെ ആദരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമെന്നുള്ള നമ്മുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾക്ക് എതിർനിൽക്കുന്നതിനോ ഞാൻ സന്നദ്ധനല്ല; അങ്ങനെ ഞാൻ ചെയ്തുകൂടാതാനും." ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആ മിനിസ്റ്റർ ശോകപരവശനായി. ആ രംഗം കണ്ടതോടെ ഫ്റാൻസിസ് പ്രവൃദ്ധമായ പ്രസരിപ്പോടെ എല്ലാവരോടുമായി ഇപ്രകാരം അട്ടഹസിച്ചു. "കൊച്ചുസന്യാസിമാരായി മനുഷ്യരുടെമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും," അതേ സമയം സ്വന്തമായി നിക്ഷേപപാത്രങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന പരിഷകൾ! ദൈവത്തെയും എന്നെയും കബളിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് മിനിസ്റ്റർമാരായ സഹോദരന്മാരുടെ നോട്ടം. നിങ്ങൾ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളുക. പക്ഷേ, എന്റെ സമ്മതം കിട്ടുമെന്ന് ആശിക്കേണ്ടാ. സുവിശേഷം മുഴുവനായി ആചരിക്കുന്നതിനു സഹോദരന്മാർ ചുമതലപ്പെട്ടവരാണെന്ന് നിയമാവലിയുടെ ആദിയിലും അന്ത്യത്തിലും എഴുതിച്ചേർത്താൽ വേണ്ടില്ല. അവരുടെയും എന്റെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കർത്താവ് എന്റെ അധരങ്ങളിലേക്കു

പ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് റവ. ഫാദർ. എൻ. ജി. കുര്യൻ കൂദാശകളെപ്പറ്റിയും വിശിഷ്യ കുർബാന അനുഭവത്തെപ്പറ്റിയും പ്രസംഗിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മത്യൂസ് മാർ ഈവാനിയേസ് തിരുമേനി സ്ഥലത്തെത്തുകയും പിന്നീടു ഒരു ലഘുപ്രസംഗംചെയ്യുകയും ചെയ്തു. കോൺഫറൻസുസംബന്ധിച്ചുള്ള പത്രറിപ്പോർട്ടുകണ്ടുകൊണ്ടു ക്ഷണിക്കപ്പെടാതെയാണ് തിരുമേനി ആഗതനായത്. കോൺഫറൻസ് അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും തിരുമേനിയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ ആഗമനം അത്യധികം സന്തോഷകരമായിരുന്നു. വിജയാദ്രിശൃംഗത്തിൽ ഞങ്ങൾ ചെലവഴിച്ച ഏഴുമണിക്കൂറും അത്യന്തം അനുഗ്രഹപ്രദമായിരുന്നു. (കെവി. എം.)

പകർന്ന കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്; വീണ്ടും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യും. അവ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് സഹോദരന്മാർക്ക് യാതൊരു ഒഴികഴിവുമില്ല."

"നിങ്ങൾ ഇഷ്ടം പോലെ ചെയ്തുകൊള്ളുക...." ഒരു നിസ്സഹായത ആ പദങ്ങളിൽ ധ്വനിക്കുന്നുണ്ടോ? തുളച്ചുകയറുന്ന വെല്ലുവിളിയുടെ ധ്വനി എവിടെപ്പോയി?

ഇക്കാലത്ത് ഫ്രാൻസിസിൽ നിന്ന് പുറത്തു വന്ന പല മൊഴികളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ഭിക്ഷാംദേഹിയായിരുന്ന ഒരു പിതാവിന്റെ ഈ പുത്രന്മാർ, ഒരു ദിവസം ലജ്ജകൂടാതെ വീരന്മാർക്കുള്ള രക്താംബരം ധരിക്കാനിടവരും." "സഹോദരന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറേ കുറവായിരുന്നെങ്കിൽ! ലോകം ഒരാളെ വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ മാത്രം കണ്ട്, അവരുടെ വിരളതയിൽ അത്ഭുതപ്പെടുകയെങ്കിലും ചെയ്യുമായിരുന്നു!" ബൊളോഗ്നായിൽ ഒരു വേദശാസ്ത്രപാഠശാല തുറക്കുന്നതിനും പാദ്വാക്കാരൻ ആന്റണിയെ വേദശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകനായി നിയമിക്കുന്നതിനും അനുവാദം നൽകിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആന്റണിക്കെഴുതിയ ഒരുകത്തിൽ സങ്കടവും കയ്പും എല്ലാം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വല്പം പരിഹാസച്ചുവയും "എന്റെ മെത്രാനായ സഹോദരൻ ആന്റണി, എന്റെ എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരന് ഫ്രാൻസിസ് സഹോദരനിൽ നിന്ന് കർത്താവിൽ ഭാവുകാശംസകൾ. നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരെ വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നറിയുന്നതു് സന്തോഷപ്രദമാണ് എന്നാൽ പഠിത്തത്തിന്റെ പേരിൽ, അവർ പ്രാർത്ഥന വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നതിനോ ഭക്തിനിഷ്ഠയുടെ കാര്യത്തിൽ ഉദാസീനരായിത്തീരുന്നതിനോ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചുകൂടാ. വന്ദനം."

പാറപ്പുറത്തു നിന്നിറങ്ങി വരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് തന്നെയാണതു്. ഒരു പരാജയബോധം. ഒരു സന്താപവിവശത.

മുമ്പൊരിക്കൽ ഒരു സങ്കീർത്തനപ്പുസ്തകം സ്വന്തമായി കൈയിൽ വച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു തിരക്കിയ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ സഹോദരന്റെ കാര്യം വായനക്കാർ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. കുറേ പഴക്കം ചെന്ന ആ സഹോരൻ ഇപ്പോൾ ഫ്രാൻസിസിനെ സമീപിച്ചു. സങ്കീർത്തനപുസ്തകത്തിന്റെ കാര്യം വീണ്ടും ഉന്നയിച്ചു. ഫ്രാൻസിസു നൽകുന്ന മറുപടി എത്രയോ വിഭിന്നമാണ്! ക്ലേശവും ക്ഷീണവും അതിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ദീർഘശ്വാസത്തോടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "പോയി, മിനിസ്റ്റർ പറയുന്നതിനനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചുകൊള്ളുക." ഇത്രയും കേട്ട്, സന്തുഷ്ടനായ ആ സഹോദരൻ ധൃതി വച്ചു നടന്നു പോയി.

അവിടെത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ട് ഫ്രാൻസിസ്, താൻ എന്താണു പറഞ്ഞതെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കി. ഉടനെ അദ്ദേഹം ആ സഹോദരനെ തിരികെ വിളിച്ചു. "അവിടെ നിന്നിട്ടു പോകണേ. എനിക്കു വേണ്ടി സ്വല്പം നിൽക്കണേ." ഫ്രാൻസിസ് ഓടി പുറകെയെത്തി. "സഹോദരാ, നമുക്കു പുറകോട്ടു നടക്കാം. മിനിസ്റ്റർ പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് ഏതു സ്ഥലത്തുവച്ചാണ്? ആ ഭാഗം ഒന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരൂ." അവരിരുവരുംകൂടി ആദ്യം നിന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്തേക്കു മടങ്ങി. അവിടെവച്ച് ഫ്രാൻസിസ് ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുമടക്കി. "സഹോദരാ, തെറ്റു ചെയ്യല്ലെ. 'കൊച്ചുസഹോദര' സമൂഹത്തിലാക്കും അവന്റെ വസ്ത്രമൊഴികെ മറ്റൊന്നും സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നുകൂടാ."

"അങ്ങെന്തിനു് സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തു?" ഒരു സന്യാസി ചോദിച്ചു. ഫ്രാൻസിസ് അതിനു നൽകിയ മറുപടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്." എന്റെ മകനേ, എനിക്ക് കഴിയുന്നിടത്തോളം ഞാൻ സഹോദരന്മാരെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ എന്റെ കാലടികളെ പിന്തുടരുന്ന പക്ഷം, ഞാൻ അവരെ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കും. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രമുഖന്മാരിൽ പലരും പഴയ വഴികളിലേക്കു പിടിച്ചുവലിക്കുകയാണ്; അവർക്കു എന്നെപ്പററിയോ എന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെപ്പററിയോ യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ല." ഒരു ദിവസം, മാനസ്സിക ക്ഷീണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വിലപിച്ചു: "അയ്യോ! എന്റെ സഹോദരന്മാരെ എന്നിൽനിന്ന് അകററാൻ ഒരുമ്പെടുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണ്? ചാപ്ററർ സമ്മേളനത്തിലേക്കു വരട്ടെ. എന്റെ ആത്മാവ് എന്തുകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന് ഞാൻ കാണിച്ചു തരാം."

"എന്റെ മകനെ, എനിക്കു കഴിയുന്നടത്തോളം ഞാൻ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്...." ലാവേർണിയിലേയ്ക്കു മുമ്പുള്ള അന്ധകാരത്തിലാണ് ആ പദങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചതു്. മുമ്പിലുള്ള പ്രകാശത്തിന്റെ അജയ്യപ്രവാഹത്തിൽ ആ ആശയഗതിക്ക് എന്തു മാററം സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നുവെന്നോ! അവിടെ സ്നേഹം ഒരിക്കലും നിരാശപ്പെടുത്തിയില്ല. അവിടെവച്ച് സഹോദരന്മാർ അനുഗ്രഹാർച്ചന ചെയ്യുമ്പോൾ, ഫ്രാൻസിസ് പറയുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്: "എനിക്കു കഴിയുന്നടത്തോളവും അതിനപ്പുറമായും ഞാൻ അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു."

ഒക്ടോബർ തുലാം

ഞായർ	23	6
തിങ്കൾ	24	7
ചൊവ്വാ	25	8
ബുധൻ	26	9
വ്യാഴം	27	10
വെള്ളി	28	11
ശനി	29	12

Thought for the Week

The use of contraceptives can only properly be considered if the obligation of parenthood is first fully recognised that self-control remains a binding duty.

Archbishop Temple.

THE CHURCHWEEKLY

കിർച്ചൻ ടാഗ്പ്രസ്ഥാനം

ii

കിർച്ചൻടാഗ്പ്രസ്ഥാനം എസ്സൻനഗരത്തിലാണ സമാരംഭിച്ചതെന്ന കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നല്ലോ. പ്രധാനമായും അയ്മേനികളുടെആയ ഈആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനംമൂലംരണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ നിലംപതിച്ച ഒരു നഗരത്തിലെ ജനങ്ങൾ പുതിയ ഉത്സാഹവും, ജീവനും ചൈതന്യവും വീണ്ടെടുത്തു. ഒരു പ്രത്യാശയാണ് ആ നഗരവാസികൾക്കു ലഭിച്ചതു്. പരാജിതരായ ജർമ്മൻജനതയുടെവീര്യം നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും എസ്സൻനഗരത്തിലെ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ജർമ്മൻ ജനതയുടെ ശക്തി വ്യവസായരംഗത്തിലെങ്കിലും വീണ്ടെടുക്കുമെന്നും, ഉള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യമായി കിർച്ചൻ ടാഗ് പ്രസ്ഥാനം നിലകൊണ്ടു. എന്താണീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്തേജകഘടകമായി നിന്നതു്? കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതാബ്ദമായി ജർമ്മനിയിൽ ബൈബിൾ പഠനം സർവവ്യാപകമായ തോതിൽ നടപ്പിലിരുന്നു. കുടുംബങ്ങളിൽ നടന്ന ഈ ബൈബിൾ പഠന പ്രസ്ഥാനം അയ്മേനികളുടെ ഒരു സംരംഭമായിരുന്നുവെങ്കിലും പുരോഹിതന്മാർ പലരും അതിനു നേതൃത്വം നൽകി. അവർ സഭാജീവിതത്തിൽ ബൈബിളിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയതു് സുവിശേഷഘോഷണം നടത്തുന്നതിനു് പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നുള്ള കരുതലിലായിരുന്നില്ല. അവരവരുടെ വ്യക്തിപരമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം ആഴമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പണിയുന്നതിനു് ഈ പഠനം പ്രയോജകീഭവിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യോദ്ദേശം. എന്നാൽ ഈ ബൈബിൾ പഠന പ്രസ്ഥാനം ഭക്തിവൈരാഗ്യക്കാരുടെ സഭാജീവിതത്തിനുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു മാത്രമുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം മാത്രമായിരുന്നു. പള്ളിയിൽ പോക്കും, പ്രാർത്ഥനയും സഭാശിക്ഷണകാര്യങ്ങളും മാത്രം ബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്നല്ലാതെ സഭയ്ക്കു വെളിയിലുള്ള ദൈനംദിന ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശ്രമം അന്നു അധികമായി നടന്നിരുന്നില്ല. ലൂതറിന്റെ കാലത്തു സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ വിഭജിതമായ വ്യത്യസ്ഥകാര്യങ്ങളായിരുന്നതുപോലെ സഭാജീവിതവും, ദൈനംദിന ലോകവ്യാപാര ജീവിതവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. യുവജനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കുപോലും സഭയും പ്രതിദിന ജീവിതവും തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നുള്ള പ്രചോദനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പ് സമാരംഭിച്ച ആ ബൈബിൾ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് അങ്ങനെയൊരു ദൃഷ്യമുണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാമെങ്കിലും ഹിററ്ലറിന്റെ നാത്സിസം ജർമ്മനിയിൽ തലയെടുത്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള വീര്യത്തിനു കളമൊരുക്കിയതു് ഈ ബൈബിൾപഠനമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. നേരിട്ടു് അങ്ങനെയൊരു പരിവർത്തനം സഭ സ്വീകരിക്കയല്ല ചെയ്തതു്. പ്രസിദ്ധ വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായ കാൾ ബാർത്തിന്റെ സ്വാധീന ശക്തിയിൽ നാത്സികളുടെ അനീതികളെ പ്രതിരോധിക്കാൻ ക്രിസ്തീയ മനസ്സാക്ഷിയെ ചലിപ്പിക്കുന്നതിനു് വേദപഠനം സഹായിച്ചു. വേദവാക്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഈ പുതിയ അക്രമത്തെ വീക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഈ നാത്സിബഹളത്തിൽ 2000കൊൺഫ്ഷനൽ സഭാ ഇടവകകൾ കാൾ ബാർത്തിന്റെ ആഹ്വാനം ശ്രദ്ധിച്ചു് ബൈബിൾ വാക്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാത്സിസത്തെ വീക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. യഹൂദന്മാരെ മർദ്ദിക്കുവാനാണല്ലോ നാത്സിസം ആദ്യം ആരംഭിച്ചതു്. ആമോസ് ദീർഘദർശിയുടെ കാലവും, നാത്സികാലവും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം വേദപഠനം കൊണ്ടു് ദർശിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. വി. പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലന്റെ "കർത്താവിൽ യഹൂദനും ഗ്രേക്കനുമില്ല" എന്നുള്ള വാക്യം യഹൂദപീഡന സമയത്തു ഉപയോഗിക്കേണ്ട മുദ്രാവാക്യമായി അവർ സ്വീകരിച്ചു. പോൾഷ്നെയിഡർ മുതലായ ക്രൈസ്തവ നേതാക്കന്മാർ, ബൈബിൾ വാക്യങ്ങളും ഭാഗങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചു പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കർത്താവിനെ സമീപിച്ച മുടന്തനെയും കുരുടനെയുമെല്ലാം വർത്തമാനകാലത്തു് അവർ ദർശിച്ചു. കർത്താവു് അവരോടു് കല്പിച്ച വാക്യങ്ങൾ തങ്ങളോടുതന്നെ പറയുന്ന വാചകങ്ങളായി അവർ പരിഗണിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവരെ സ്വയം കാണുവാനും, അവരുടെ പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതികളിൽ ദൈവം അവരോടു കല്പിക്കുന്നതെന്താണറിയുവാനും വേദവാക്യങ്ങൾ മുഖാന്തിരമായി അവർ അംഗീകരിച്ചു. അവരുടെ പ്രതിദിന ജീവിതത്തെ—വ്യാപാരത്തിലും,കൃഷിയിലും അദ്ധ്യാപക ജീവിതത്തിലും, വ്യവസായ ശാലകളിലും—ലാക്കാക്കി ദൈവം കല്പിച്ച കാര്യങ്ങളായി വേദവാക്യങ്ങളെ അവർ കണ്ടു. അവർ ബൈബിൾ വായിച്ചപ്പോൾ രാജ്യത്തു ആവിർഭവിച്ച പുതിയ രംഗങ്ങളെ എങ്ങനെ അഭിമുഖീകരിക്കണമെന്നു് അവർക്കു് നിർദ്ദേശം ലഭിച്ചു. അവരുടെ പള്ളികളും സഭയും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അവർ വിസമ്മതിച്ചു. നാത്സികളുടെ ഉപദേശം അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. നാത്സികളുടെ വലിയ രാഷ്ട്രീയ പ്രകടനങ്ങളോടു അവർ അഭ്യകവർഷണം അനുഷ്ഠിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമെന്തായിരുന്നു. കാരാഗൃഹവും, തടങ്കൽ പാളയങ്ങളും, മരണവും. ബൈബിൾ വായിച്ചു കർത്താവിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുവാൻ കാത്തിരുന്ന ചിലരെ 1944 ജൂലൈ 20-ാം തീയതി നടന്ന ഹിററ്ലർ വധശ്രമത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണെന്നു മുദ്രയടിച്ചു പീഡിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ യാതന അനുഭവിച്ച പലരുമാണ് ഇന്നത്തെ കിർച്ചൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകത്വം വഹിക്കുന്നവർ. കിർച്ചൻ ടാഗ് പ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അടുത്ത ലക്കത്തിൽ നൽകാവുന്നതാണ്.

—0—

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

ക്രിസ്തീയ ക്ഷമാപരിശീലനം

(എം. ററി.)

"ദൈവേഷ്ടം ചെയ്തു വാഗ്ദത്തം പ്രാപിപ്പാൻ സഹിഷ്ണുത നിങ്ങൾക്കു് ആവശ്യം." (എബ്രായർ 10: 36)

"നിങ്ങൾ ക്ഷമകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ പ്രാണനെ നേടും" (വി. ലൂക്കോസ് 21: 19)

ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു ക്ഷമാപരിശീലനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. ജീവിതത്തിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അസുഖകരമായ അനുഭവങ്ങളെയും പ്രതികൂലസന്ധികളെയും ക്ഷമയോടുകൂടി നേരിടുവാൻ നാം പഠിക്കേണ്ടതാണു്. സൗമ്യത ക്രിസ്തീയസ്വഭാവത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമാണു്. സൗമ്യതയുടെ ഒരു വശമാണു ക്ഷമ. ചില പ്രയാസങ്ങളെ ധീരതയോടുകൂടി എതിരിടുവാനും ചില ആളുകളോടു ക്ഷമാപൂർവ്വം പെരുമാറുവാനും സാധിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ; എല്ലാ അവസരങ്ങളിലും എല്ലാവരോടും അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഒരു മഹൽകൃത്യനിർവഹണത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രയാസങ്ങളെ നമ്മിൽ പലരും ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിച്ചെന്നു വരാം. അതിന്റെ ഒരു കാരണം അങ്ങനെയുള്ള ക്ഷമാപ്രകടനം മററുള്ളവരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമാകുന്നു എന്നുള്ളതായിരിക്കാം. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേൽക്കുന്നതോ, രാഷ്ട്രീയസേവനത്തിന്റെ ഫലമായി തടവുശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതോ, ലാത്തിച്ചാർജേൽക്കുന്നതോ എല്ലാം ബഹുമാനകരമാണു്, അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനും ക്ഷമയോടുകൂടി തരണംചെയ്യുവാനും പലക്കും സാധിച്ചേക്കും. അതു ക്ഷമാശീലത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കണമെന്നില്ല. കഷ്ടത സഹിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതകൊണ്ടും ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. പേരിനും പ്രാമാണ്യത്തിനും ബഹുമതിക്കും വേണ്ടി അതും അതിലപ്പുറവും മനുഷ്യർ സഹിക്കും. എന്നാൽഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ക്ഷമ ആ വിധത്തിലുള്ളതല്ല. ആരും അറിയുവാനോ അഭിനന്ദിക്കുവാനോ ഇടയില്ലാത്തസ്ഥാനങ്ങളിൽപ്പോലും ദൈവത്തെ മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടു യാതൊരെതിർപ്പും പിറുപിറുപ്പുമില്ലാതെ കഷ്ടാനുഭവത്തെ സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന മനോഭാവമാണു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ക്ഷമ. ലോകത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ അപവാദത്തെ സധൈര്യം എതിരിടുന്ന ഒരു മഹാനുഭാവനു സ്വന്തം സ്നേഹിതന്മാരുടെയോ ബന്ധുക്കളുടെയോ മററു സജ്ജനങ്ങളുടെയോ അപവാദം അസഹ്യമായിത്തോന്നുന്നു. അനർഹമായ അപവാദമാണെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല. അതിരില്ലാത്ത ക്ഷോഭം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചിലപ്പോൾ ആജീവനാന്തം നീണ്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തെററിദ്ധാരണയും അടിസ്ഥാനരഹിതമായ അപവാദവും ആരിൽനിന്നു വന്നാലും സഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. സത്യത്തിന്റെ പേരിൽ നമുക്കു പറയുവാനുള്ളതു നാം പറയണം. അതുകൊണ്ടും ഫലമില്ലെങ്കിൽ നാം വിരമിച്ചു ശാന്തമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ഭാഗത്തു് എന്തെങ്കിലും തെററുണ്ടെങ്കിൽ അതു നാം സവിനയം സമ്മതിക്കണം. നമ്മുടെ സൽപ്പേരിനു കളങ്കം തട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നാം കണക്കിലധികം ഭയപ്പെടരുതു്. തെററിദ്ധാരണകൾ മാററുവാനും വന്നുപോയ തെററിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാനും ആവശ്യമായതു മാത്രം ചെയ്തിട്ടു ശേഷം കാര്യങ്ങൾ ദൈവത്തെ ഭരമേല്പിച്ചു ശാന്തമായിരിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം. അവിടെയാണു നമ്മുടെ ക്ഷമ പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടതു്. നമ്മുടെ സൽപ്പേരിന്റെ സംരക്ഷകൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവമാണു്; മനുഷ്യരല്ല. മനുഷ്യരുടെ വായ് അടച്ചുകെട്ടുവാനോ അവരെക്കൊണ്ടു നന്മ മാത്രം പറയിക്കുവാനോ ഉള്ള നമ്മുടെ ശ്രമം നിഷ്ഫലവും അനാവശ്യവുമാണു്.

ജീവിതത്തിലെ വലിയ വിപത്തുകളെ നാം ക്ഷമയോടെ അഭിമുഖീകരിച്ചാലും അവമൂലമോ അല്ലാതെയോ ഉണ്ടാകുന്ന ചെറിയ പ്രയാസങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സഹിഷ്ണുത കാണിക്കാൻ നമുക്കു സാധിച്ചില്ലെന്നു വരാം. ചിലർ പറയാറുണ്ടു്—ദാരിദ്ര്യത്തോടു് എനിക്കു വിരോധമില്ല; പക്ഷെ എന്റെ കുട്ടികളെ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ വളർത്തുവാനും അതിഥികളെ സൽക്കരിക്കുവാനും എനിക്കു സാധിക്കണം. മററു ചിലർ പറയും—ലോകം എന്നെക്കുറിച്ചു് എന്തു പറഞ്ഞാലും എനിക്കു വിരോധമില്ല, അതു് ആരും വിശ്വസിക്കാതിരുന്നാൽ മതി, എനിക്കു് എന്തു സംഭവിച്ചാലും തരക്കേടില്ല, അതു് എന്റെ കുററംകൊണ്ടാണെന്നു് ആരും വിചാരിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. വേറെ ചിലർ പ്രയാസങ്ങളുടെ ഒരു വശം സ്വീകരിക്കും; മറുവശത്തെ എതിക്കും. ഉദാഹരണമായി രോഗം പിടിപെട്ടാൽ ക്ഷമാപൂർവ്വം വേദനയും വിഷമവും സഹിക്കുവാൻ അവർ തയാറായിരിക്കും; എന്നാൽ ഏററവും ഉത്തമമായ വൈദ്യസഹായം ലഭിക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചോ തങ്ങൾമൂലം മററുള്ളവക്കുണ്ടാകുന്ന അസൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അവർ അമിതമായി വ്യാകുലപ്പെടും. രോഗമുണ്ടാകുമ്പോൾ നാം അതിന്റെ മുഴുവൻ സാഹചര്യത്തെയും സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കണം. ദൈവം അനുവദിക്കുന്നതിലപ്പുറവും നമ്മുടെ കഴിവിൽ കവിഞ്ഞതുമായ യാതൊരു സാഹചര്യവും നാം കാംക്ഷിക്കരുതു്. എവിടെ, ആരുടെയെല്ലാം ഇടയിൽ എന്തെല്ലാം അനുഭവങ്ങൾ ദൈവം നമുക്കു് അയച്ചുതരുന്നുവോ അതെല്ലാം തൃപ്തിയോടുകൂടി നാം സ്വീകരിക്കണം. എന്തു സംഭവിച്ചാലും അതിനായി ദൈവത്തെ സ്തോത്രം ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയണം.

പ്രയാസങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ പിറുപിറുക്കരുതു്; പ്രത്യേകിച്ചും മററുള്ളവർ നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കുമ്പോൾ പരാതിപ്പെടുന്ന മനോഭാവം ഒരിക്കലും ശരിയായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. സ്വയസ്നേഹം നിമിത്തം നമ്മുടെ ലഘുവായ പ്രയാസങ്ങളെ പർവതീകരിക്കാൻ നാം ഇഷ്ടപ്പെടും. മാത്രമല്ല, ക്രമേണ സ്വയാനുകമ്പയ്ക്കു നാം വിധേയരായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങളെ മററുള്ളവരോടു പറയുന്ന കാര്യത്തിലും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. കാണുന്നവരുടെയെല്ലാം മുമ്പിൽ നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങളെ നിരത്തി വയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. നമ്മുടെ കാലിൽ ഒരു മുള്ളു കൊണ്ടാൽ അതെടുക്കാൻ പരിചയമില്ലാത്തവരെ ഏല്പിക്കുന്ന പക്ഷം മുള്ളു പുറത്തെടുക്കുന്നതിനു പകരം അതിനെ കുറേ കൂടി ഉള്ളിലേക്കു തള്ളിനീക്കുകയായിരിക്കും അവർ ചെയ്യുന്നതു്. അതുപോലെ തന്നെ ചില ആളുകളുടെ സഹതാപം നമ്മുടെ സ്വയാനുകമ്പയും പിറുപിറുപ്പും വർദ്ധിപ്പിക്കയേ ഉള്ളു. ഉറച്ച ദൈവവിശ്വാസവും ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹവും ഉള്ളവരോടല്ലാതെ നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങൾ തുറന്നു പറയാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കണം.

ദൈവം അറിയാതെയും അനുവദി

ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ ഭാവി

(ജവഹർലാൽ നെഹ്റു)

ഭാവിയിൽ ഭാരതത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? എന്ന് എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാനെന്തു സമാധാനം പറയും? ഒന്നു മാത്രം പറയാം—ഞാൻ 40 കൊല്ലമായി ഭാരതീയജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു വരികയാണ്. അതിനാൽ ഭാരതീയരെപ്പററി കുറെയൊക്കെ എനിക്കറിയാം. അവരിൽ എന്തെല്ലാം ശക്തികളുണ്ട്, എന്തെല്ലാം ദൌർബല്യങ്ങളുണ്ട്, എന്നൊക്കെ എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. അവരുമായി പരിചയപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അവരിൽ എനിക്കുള്ള വിശ്വാസം ഉറയ്ക്കുകയും അവരോടുള്ള സ്നേഹം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയ ജനങ്ങളിൽ ശക്തിയുണ്ട്, മുന്നോട്ടു പോകുവാനുള്ള കഴിവുണ്ട്, എന്നക്കാ സംഗതിയിൽ വിശ്വാസമുണ്ട് എന്ന് എനിക്കു ധൈര്യപൂർവം പറവാൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ ഞാൻ മനസ്സിൽ ഭാവിയെപ്പററി പ്രവചിക്കാനൊന്നും തന്നെ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഒന്നു പറയാം—ലോകത്തിലോ, ഈ രാജ്യത്തിലോ എന്തു കോളിളക്കം വന്നാലും, ആപത്തു സംഭവിച്ചാലും ഭാരതീയരായ നമ്മളിൽ അവയെയെല്ലാം ജയിച്ച് മുന്നോട്ടു പോകാനുള്ള ധൈര്യമുണ്ട് എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

അധഃപതിക്കാൻ കാരണം

നമ്മളിൽ ധൈര്യമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ നാം വളരെ ജാഗരൂകരായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിയോ രാജ്യമോ അജ്ഞാനത്തിലാണ്ടു കിടന്ന് പ്രബുദ്ധരാകാതെ സ്വകർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാതിരിക്കുകയും ഞങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു, വളരെ ഉന്നതനിലയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ്, ഇനി ചെയ്യാനൊന്നും ബാക്കിയില്ലഎന്നു കരുതുകയുംചെയ്യുന്നപക്ഷം ആരാജ്യം അല്ലെങ്കിൽ ജാതിഅധഃപതിച്ചുപോകും തീർച്ച. ഇക്കാരണത്താലാണ് ഭാരതം പണ്ട് വീണ്ടും വീണ്ടും അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഭാരതം അധഃപതിച്ചതിനു രണ്ടു പ്രധാനകാരണങ്ങൾകൂടി ഉണ്ട്.

ജാതിഭേദം

ആദ്യത്തെ കാരണം ജാതിഭേദമാണ്. അതു നിമിത്തം ഭാരതം ദുർബലമായി. ആളുകൾ പരസ്പരം സഹകരിക്കാതെ അകന്നു ജീവിച്ചു. അവർ പരസ്പരം യോജിച്ച് വസിക്കാത്തതിനാൽ പുറമേനിന്ന് ശത്രുക്കൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ ഓരോരോ പ്രദേശം ആക്രമിച്ചു കൈവശമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആളുകൾ പരസ്പരം സഹായിക്കാതെ രാജ്യത്തെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ പരസ്പരം കലഹിച്ചുംകൊണ്ട് കാലം കഴിച്ചുപോയി.

ദുരഭിമാനം

ദുരഭിമാനമാണ് രണ്ടാമത്തെ ദോഷം. ഞങ്ങൾ വലിയ നിലയിൽ എത്തിയവരാണ്, ബ്രാഹ്മണരാണ്, ക്ഷത്രിയരാണ്, ആഢ്യന്മാരാണ്. എല്ലാം അറിയുന്നവരാണ്, മററുള്ളവർ നീചരാണ്, അജ്ഞാനികളാണ്, അധർമ്മികളാണ്, മററുള്ളവരിൽ നിന്നു നമുക്ക് എന്താണ് പഠിക്കുവാനുള്ളതെന്നും മററുമുള്ള വിചാരം—ദുരഭിമാനം ഇവിടുത്തെ ഉയർന്ന തരക്കാരിൽ വളർന്നു വന്നു. ആ സമയത്തു ലോകം മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. നാമതറിയാതെ പിന്നിൽത്തന്നെ പെട്ടു. നമ്മുടെ ഈ നിലയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ലോകം നമ്മളെ കീഴടക്കി, അടിമകളാക്കി. അതിനാൽ ചരിത്രപരമായ ഈ രണ്ടു സംഗതികളും നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മ വെക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ മഹാപുരുഷന്മാർ, വലിയ വലിയ വീരന്മാർ ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ അവർ അലംകൃതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതേ സമയത്തു നമ്മൾ പരസ്പരം എത്രത്തോളം ദ്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിരുന്നുവെന്നതും ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. നാം ധരിച്ചിരുന്നതു് നാം ഏററവും ബുദ്ധിമാന്മാരും മററുള്ളവർ ബുദ്ധിഹീനരും വിഡ്ഢികളുമാണെന്നാണ് താൻ. ബുദ്ധിമാനും മററുള്ളവർ വിഡ്ഢികളുമാണെന്നു കരുതുന്നവൻ ആരായാലും വാസ്തവത്തിൽ അവൻ തന്നെയാണ് വിഡ്ഢിയെന്നു നാംമനസ്സിലാക്കണം.

പ്രാചീന ഭാരതീയരുടെ ഗുണങ്ങൾ

അങ്ങനെ ലോകം നാം അറിയാതെ പുരോഗമിച്ചു. ഭാരതീയർ ലോകത്തിലെ ഏതെല്ലാം പ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ പോയ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഇവിടത്തെ ധർമ്മവും സംസ്കാരവും കലകളും കൊണ്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തു ഭാരതീയർ ഇന്നത്തെ മാതിരി ജാതി ഭേദം കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ഇത്രത്തോളം പരസ്പരം നിസ്സഹകരിച്ച് ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. അവരിൽ കുറെയൊക്കെ സഹകരിക്കാനുള്ള മനസ്ഥിതിയും ആപത്തുകളോട് പൊരുതാനുള്ള ധൈര്യവും ശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ സ്വന്തം രാജ്യത്തിൽത്തന്നെ താമസിക്കാതെ വിദൂര വിദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു.

ധർമ്മത്തിനുസംഭവിച്ച ഹാനി

നമ്മുടെ ജാതി ഭേദത്താലും സ്നേഹസഹകരണങ്ങളുടെ അഭാവത്താലും പരസ്പര ഭയത്താലും ശക്തി ഛിന്നഭിന്നമായിത്തീർന്നു. രാജ്യംവിട്ടു പുറത്തുപോയവർ ധർമ്മഭ്രഷ്ടരെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ഞാനും നിങ്ങളും അവരുടെകൂടെ ഭക്ഷിക്കരുത്, അവരെ തൊടരുത് എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നമ്മുടെ മതം കേവലം തിന്നുന്നതിനേയുംകുടിക്കുന്നതിനേയുംസംബന്ധിച്ചുള്ളതായി. ഇന്നവരുടെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാം, വെള്ളം കുടിക്കാം, ഇന്നവരുടെ കഴിക്കരു

(ശേഷം 11—ാം പേജിൽ)

ക്കാതെയും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ യാതൊന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിനു നമ്മേക്കുറിച്ച് ഒരു പ്ളാൻ ഉണ്ട്. സർവോപരി ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നാം വളർന്നു വരണമെന്നും ദൈവത്തിന്റെ നിത്യമായ സ്നേഹരാജ്യത്തിന്റെ കെട്ടു പണിക്കായി നമ്മുടെ ജീവിതം പര്യാപ്തമായിത്തീരണമെന്നുമാണ് ആ പ്ളാനിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പരമോദ്ദേശം. നമ്മുടെ പാപം നിമിത്തം ആ പ്ളാൻ നിറവേറുവാൻ തടസ്സവും താമസവും നേരിടുന്നു. എങ്കിലും ദൈവം ദീർഘക്ഷമയോടുകൂടി നമ്മെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. നമുക്കു സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശവുമായി ഘടിപ്പിക്കുവാനും ആ പരമോദ്ദേശ സാദ്ധ്യത്തിനുള്ള ഉപാധികളാക്കി മാററുവാനും ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ നമുക്കു കഴിയണം. അതിനു ക്ഷമ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ദൈവത്തിൽ നാം ശരണപ്പെട്ടാൽ ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷമാശീലം നമുക്കും കൈവരും. അതിനു ദൈവം നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

പ. അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ

തിങ്കൾ: 12: 5—11.

സാമാന്യബുദ്ധ്യാ യാതൊരു വിധത്തിലും സാദ്ധ്യമല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാര്യമാണ് വി: പത്രോസിന്റെ കാരാഗൃഹമോചനം. രണ്ടു ശൃംഖലകളാൽ ബന്ധിതനായി, രണ്ടു ഭടന്മാരുടെയിടക്കു് (അവരുമായി ചങ്ങലകൊണ്ടു് കെട്ടപ്പെട്ടായിരിക്കണം വി. പത്രോസ് കിടന്നതു്) ധാരാളം സേവകർ കാവൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിടപ്പു്. ഈ ശൃംഖലകളെപൊട്ടിച്ചു്, ഈ രണ്ടുഭടന്മാരറിയാതെ, പൂട്ടിയ വാതിൽ തുറന്നു്, കാവൽക്കാരെ മയക്കി, ഒന്നും രണ്ടും വാതിലുകളിൽ കൂടി കടന്നു്, പുറത്തെ വലിയ ഗേററു തുറന്നു്, രക്ഷപെടുകയെന്നതു് സാധാരണയായി പ്രത്യാശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല.

"മനുഷ്യനു് സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതു് ദൈവത്തിനു് ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമത്രേ" നമ്മുടെ സഭയും പുതിയ ജീവനിലേക്കു് വരുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു നമ്മിൽ പലക്കും ചിലപ്പോഴൊക്കെ തോന്നിപ്പോകുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിന്നവകാശമില്ല. ക്രിസ്തുവിനെ മരണപാശത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ചുയർത്തെഴുന്നേല്പിച്ച ദൈവത്തിന്നു് പത്രോസിനെമോചിപ്പിച്ചതുപോലെ നമ്മെയും രക്ഷിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും അതിന്നായി നിരന്തരം ഏകമനസ്സോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്‌വാൻ നാം തയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കസാദ്ധ്യമായിത്തോന്നുന്നതു് ദൈവം സാദ്ധ്യമാക്കുകയില്ലേ.

ചൊവ്വാ: 12: 11—16.

വി: മർക്കോസിന്റെ ഭവനം ഇന്നു് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയോഗം നടക്കുന്നതു്. പത്രോസിന്റെ മോചനത്തിനു വേണ്ടി കൂടിയായിരുന്നിരിക്കണമല്ലോ അവരുടെ പ്രാർത്ഥന. തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉത്തരം, വെളിയ്ക്കു നിന്നും കതകിൽ മുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും വാതിൽ തുറന്നു് ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതത്തെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള വിശ്വാസം ആദ്യമവർക്കുണ്ടായില്ല.

പ്രാർത്ഥനയിൽ നാം ജാഗരൂകരാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, ദൈവത്തിന്റെ ദാനത്തെ ഹൃദയകവാടം തുറന്നും സ്വീകരിക്കുവാനും അതിന്നനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിയിൽ മുന്നോട്ടുപോകുവാനും നമുക്ക് സാധിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായ പ്രയോജനമുണ്ടാകയുള്ളു.

നാം പ്രാർത്ഥനയിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ലഭിക്കുമ്പോൾ നാം ഒന്നുകിൽ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാകുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയിൽകൂടുതൽ വിശ്വാസമുള്ളവരായിത്തീരുന്നു:—പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തേയും ശക്തിയേയും കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കി. അവയിലാശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു മുൻപോട്ടു പോകയല്ലേ നമുക്ക് കരണീയം?

ബുധൻ: 12: 16—19

ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തി കണ്ടു് അമ്പരന്ന പരിഭ്രാന്തരാകുന്ന സഭാമക്കളോടു് വി: പത്രോസ് ആദ്യമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് യരുശലേം സഭയുടെ പ്രധാന മേലദ്ധ്യക്ഷനായ വി: യാക്കോബിനേയും (നമ്മുടെ തക്സായുടെ നിർമ്മാണകനും, തന്റെ പേരിൽ പുതിയ നിയമത്തിലുള്ള ലേഖനം എഴുതിയ ആളുമായ യാക്കോബാണിതു്) മററു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളേയും ഈ വിവരം അറിയിച്ചു് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനായിരുന്നു.

ദൈവം ഒരത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു് എല്ലാം ദൈവം ചെയ്തുകൊള്ളും എന്നോ അപരിമിതമായ ശക്തി നമ്മുടെ കയ്യിലുണ്ടെന്നോ നാം അഹങ്കരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, പീസ്‌ലീഗിന്റെ പരാജയത്തിന്റെ അനുഭവമായിരിക്കും നമുക്കുമുണ്ടാകേണ്ടി വരിക. എന്നാൽ ഓരോ അത്ഭുതത്തേയും നാം ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചും തന്നെ ആശ്രയിച്ചും പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവം നമ്മോടുകൂടെയുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമായി കരുതി നാം മുമ്പോട്ടുപോകാമെങ്കിൽ സഭക്കു് മോചനമുണ്ടാവുകതന്നെ ചെയ്യും.

വ്യാഴം. 12: 20—25

സുവിശേഷത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ശത്രു ശക്തികളുമായി സഭ സമരം ചെയ്തു വളരുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണല്ലോ വി: അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ. ലൌകിക സംഘടനയുടെ ദാർഢ്യമോ ജനപ്പെരുപ്പമോ, പണത്തിന്റെ ശക്തിയോ കൊണ്ടല്ല സഭ വളർന്നതു്. പ്രതാപവും ലൌകികാധികാരവും സഭയുടെ ശത്രുവായ ലോകത്തിന്റെ സമരോപകരണങ്ങളായിരുന്നു.

ഹെരോദിനെയാണൊ വി: പത്രോസിനെയാണോ നാം കൂടുതലായി അനുകരിക്കുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ സഭയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കയുണ്ടാകുന്നതു്. ഹെരോദിനെ ദൈവം സംഹരിച്ചു. കാരണമോ സ്വന്ത മഹത്വത്തിന്നായി ജീവിച്ചുവെന്നുള്ളതു തന്നെ. എന്നാൽ ദൈവവചനത്തിന്റെ ശക്തിയോ ദൈനംദിനം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കയുംചെയ്തു. ഈ ശക്തിയല്ലാതെ നമുക്കെന്താണാശ്രയം!

വെള്ളി: 12. 24—13: 3

ബർന്നബാസും ശൌലും യരുശലേമിൽ നിന്നും മടങ്ങി വന്നു് അന്ത്യോഖ്യായിലെ സഭയുമായി ഒരു ഐക്യത്തിലെത്തുന്നതോടുകൂടി, സഭയുടെ മുഖ്യ തലസ്ഥാനവും യരുശലേമിൽനിന്നു് അന്ത്യോഖ്യായിലേക്കു മാറുവാൻ തുടങ്ങി. റോമ്മാസൈന്യാധിപനായ തിത്തൂസ് യരുശലേം നഗരം നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചയവസരത്തിൽ (A. D 70) സഭയുടെ പ്രധാന കേന്ദ്രം പൂർണ്ണമായും "കിഴക്കിന്റെ റോമ്മാ" എന്നു് വിഖ്യാതമായ അന്ത്യോഖ്യാനഗരമായിത്തീർന്നു. ഇവിടെനിന്നാണ് പാശ്ചാത്യലോകത്തെ മുഴുവൻ കുലുക്കിയ വി: പൌലൂസിന്റെ സുവിശേഷസഞ്ചാരങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു്.

സാംസ്കാരികവും വർഗ്ഗപരവും പാരമ്പര്യ സംബന്ധവുമായ വൈവിധ്യങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചു് ക്രിസ്തുവിൽ തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മാവു മൂലം പരസ്പരം ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു ഘടകം സഭക്കകത്തുണ്ടായിക്കഴിയുമ്പോൾ, അവിടെനിന്നു് ആ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയും ജീവനും ലോകമെങ്ങും വ്യാപരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ശനി. 13: 4—12

സഭയിൽനിന്നാണ് സുവിശേഷഘോഷണമാരംഭിക്കേണ്ടതു്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ചുമതലയല്ലതു്. സഭ ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത്തിൽ പരസ്പരബന്ധിതരായി ഒരു ശൌലിനേയും ബർന്നബാസിനേയും യോഹന്നാന്നേയും തെരഞ്ഞെടുത്തു് അവരെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിയോഗിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഏലീമാസിന്റെ കൌടില്യങ്ങൾക്കും സഭയുടെ ആത്മീയ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ചെറുത്തു നിൽക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു് മാത്രമല്ല, പല സെർഗിയസ് പൌലൂസുമാരും സഭയിലേക്കു്

വാർത്തകളും കുറിപ്പുകളും

ക്രിസ്തീയനാമങ്ങൾ

ആതൻസ്.

ശിശുക്കൾക്കു സഭാകലണ്ടറിൽ സ്മരിക്കപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പേരു നൽകണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് ചർച്ച് സിനഡ് ബിഷപ്പന്മാർക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാമോദീസാ നടത്തുന്ന പട്ടക്കാരാരും തന്നെ യാതൊരു കാരണവശാലും ക്രിസ്തീയമല്ലാത്ത പേരു് കുട്ടികൾക്കു നൽകിക്കൂടെന്നു കത്തിൽ നിഷ്ക്കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസവിപരീതികളുടേയും പുറജാതികളുടേയും പേരുകൾ ക്രിസ്തീയ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു നൽകിക്കൂടായെന്നാണു അതിൽ തുടർന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടുന്നതിനു പട്ടക്കാർക്കു പോലീസ് സഹായം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അതും ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലങ്കര സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയനാമങ്ങൾ നൽകേണ്ടതാണെന്നു കാതോലിക്കാബാവാതിരുമേനി എപ്പോഴും നിർബന്ധം പിടിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമത്രെ. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അനുകരണഭ്രമത്തിൽ ക്രൈസ്തവരുടേതായ നിരുപദ്രവകരമായ പ്രത്യേകതകൾ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സഭയും

കാൻടർബറി ആർച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ വിശദീകരണം

ആംഗ്ലിക്കൻ ചർച്ചിന്റെ ആരാധനാ പരിപാടികളിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സഭയ്ക്കു് ഭാഗികമായി പ്രവേശം നൽകിയതു കൊണ്ടു് രണ്ടു സഭകളും തമ്മിൽ ഐക്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു വെന്നോ ആംഗ്ലിക്കൻ ചർച്ച് പുത്തൻ ക്രൂറുകാരിൽ ലയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ അർത്ഥമില്ലെന്നു് കാൻടർബറി ആർച്ച്ബിഷപ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ ഉല്പത്തി കത്തോലിക്ക സഭയിൽ നിന്നാണ്, ആ ഉല്പത്തിയുടെ വിശിഷ്ട പാരമ്പര്യങ്ങൾ വിട്ടു കളവാൻ ഇംഗ്ലീഷ് ചർച്ച് തയ്യാറില്ല; അതായതു് ഇംഗ്ലീഷ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുത്തൻ ക്രൂറുകാരാവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ വ്യക്തിത്വം എപ്പോഴും പരിപാലിക്കപ്പെടും.

പള്ളിക്കൂടം ഗ്രാൻറു്

ബ്രസ്സൽസ്.

ബൽജിയം രാജ്യത്തെ പുതിയ സ്കൂൾപരിഷ്ക്കരണബിൽ മൂലം അവിടത്തെ സഭാവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു സബ്സിഡിയായി നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന 30 ലക്ഷം പവൻ ഗവണ്മെൻറു നിറുത്തൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തൻമൂലം ഫണ്ടു് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കത്തോലിക്കർ പള്ളിയിൽ പ്രത്യേക കാണിക്കയും ഭവനം തോറും പിരിവും നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഡച്ചുകത്തോലിക്കർ ഒരു ലോൺ ഇറക്കുന്നതിനും തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള ഗവണ്മെൻറിനെ രണ്ടുവർഷത്തിനകം അധികാരത്തിൽനിന്നും മാററാമെന്നുള്ള ഉറപ്പോടുകൂടി ഈ ഫണ്ടു ശേഖരം രണ്ടു വർഷക്കാലം തുടരുന്നതാണു.

ഇൻഡൊനേഷ്യാ.

മുസ്ളീങ്ങൾക്കു ഭൂരി പക്ഷമുള്ള ഇൻഡൊനേഷ്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നു ശതമാനമേ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉള്ളൂ. അവിടത്തെ പാസ്റ്റരന്മാരെക്കാൾ ഉൽസാഹത്തോടു കൂടി അയ്മേനികൾ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം സഭയുടെ സുവിശേഷപ്രചരണം സജീവമായിത്തുടരുകയാണ്. ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും ഓരോ മിഷനറിയാണെന്നു അവിടെ അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സഭാനേതാക്കന്മാരുടെ സന്ദർശനം

റഷ്യൻ നേതാക്കന്മാരും അമേരിക്കൻ സഭാനേതാക്കന്മാരും പരസ്പരം സന്ദർശകരെ അയക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അമേരിക്ക സന്ദർശിക്കുന്ന റഷ്യൻസഭാപ്രതിനിധിസംഘത്തിൽ റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സുസഭയിലെ ഏതാനും വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. അമേരിക്കയിലെ ചർച്ചസ് ഓഫ് ക്രൈസ്റ്റിന്റെ നഷനൽ കൗൺസിൽ പ്രസിഡൻറും, പ്രെസ്ബിറേററിയൻ സഭാംഗവുമായ റെ. ഡോ. എവുജിൻ കാർസൺ ബ്ളെയിക്ക് ആണ് ഈ വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്തിയതു്.

വന്നു ചേരുവാനുമിടയാകും. നമ്മുടെ സഭയിലിന്നു് വ്യക്തിപരമായും ചെറു സംഘങ്ങളായും ഉള്ള സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പലതും നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സഭ മുഴുവനും ഒന്നായിച്ചേർന്നു പ്രാർത്ഥന മൂലവും മററു കഴിവുകളുമുപയോഗിച്ചും ബലപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രവർത്തനമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്റെ അത്ഭുത ഫലങ്ങൾ സഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തും വ്യക്തമായിക്കാണാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാണ്.

(8 – ാംപേജിൽനിന്നുംതുടർച്ച)

ത്തു്, കുടിക്കരുത്: ഇന്നവരുടെ കൂടെയിരുന്നു് ഭക്ഷിക്കരുത്തു് എന്നെല്ലാമാണു പിന്നെ നമ്മുടെ മതം പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. ലോകഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചവയും എത്രയും ഉന്നതങ്ങളുമായ നമ്മുടെ ധാർമ്മികതത്വങ്ങൾ അക്കാലത്തു പാടെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. നാം ഈ ജാതിയിൽ പെട്ടവരാണു്, ഈ സ്വജനത്തിൽനിന്നുതന്നെ നാം വിവാഹം കഴിക്കണം, മററുള്ളവരുമായി ബന്ധപ്പെടരുതു്, താണവരെ അടുപ്പിക്കരുതു്, അവരെ തൊടരുതു്, തൊട്ടാലോ തീണ്ടിയാലോ കുളിക്കണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തയിൽ നമ്മുടെ കാലം കഴിഞ്ഞു. അതിനുവേണ്ടി ശക്തി മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു നഷ്ടമാക്കി. അക്കാലത്തു് ആരെങ്കിലും വിദേശത്തു പോയാൽ അവനെ ജാതിഭ്രഷ്ടനാക്കിയിരുന്നു.

ഭാരതം എല്ലാവരുടെയും രാജ്യം

എത്ര മാഹാത്മ്യമേറിയതാണു് ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീന ചരിത്രം, എത്ര അജയ്യമായിരുന്നു ഭാരതത്തിന്റെ ശക്തി. വിദേശങ്ങളിൽ നാം എത്ര നിഷ്പ്രയാസം പോയിരുന്നു. ഇന്നോ ആ സ്ഥിതിയെല്ലാം മാറി, കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നു നമ്മൾ. എത്ര വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു ഈ മാററം. ഭാരതത്തിന്റെ ഈ ചരിത്രം നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്താണു്. ഈ ഭേദഭാവം നാം വിടണം, ഇനിയെങ്കിലും ഹൃദയം വിശാലമാക്കണം. ഭാരതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സിദ്ധാന്തമെന്താണെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം, എന്നൊക്കെയല്ലേ ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രം നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്? വാസ്തവത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീന സംസ്കാരമെന്താണെന്നുതന്നെ നാം നോക്കീട്ടുണ്ടോ? ഏതെല്ലാം സംസ്കാരങ്ങൾ പുറമേനിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടോ അവയെ നാം സ്വന്തമാക്കണം. നമ്മുടെ സംസ്കാരവുമായി സമന്വയപ്പെടുത്തണം. ഇതാണു് ഭാരതം പഠിപ്പിച്ച ഒരു പാഠം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ മുസൽമാൻമാർ വരികയും ഇവിടത്തെ വളരെ ആളുകൾ മുസൽമാന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ പാർസികളും യഹൂദരും ഇവിടെവന്നു വാസമുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏകദേശം 2000 കൊല്ലം മുമ്പു ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇവിടെ വന്നു താമസിക്കാൻ തുടങ്ങി. എല്ലാവർക്കും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ സ്ഥാനം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്— എല്ലാവരും ഇവിടെ വന്നിട്ടു് ഇവിടത്തുകാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ മറേറ രാജ്യവുമായി അവർക്കു യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ എല്ലാവർക്കും അധികാരമുണ്ടു്. എന്തിനുള്ളധികാരം? പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള അധികാരം—ദ്വേഷിക്കാനുള്ള അധികാരമല്ല. ഞങ്ങൾ മററുള്ളവരിൽ നിന്നു വേറെയാണു്, ഈ രാജ്യം മററുള്ളവരുടേതല്ല ഞങ്ങളുടേതാണു് എന്നു് ഇനിയും നാം കരുതുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ശക്തി വീണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതാണു്; ആദ്യം പററിയ ചതി പിന്നെയും സംഭവിക്കുന്നതാണു്. ഹിന്ദുക്കളിൽതന്നെ എത്ര ജാതികളുണ്ടു്? ആയിരക്കണക്കിലുള്ള ജാതികളുണ്ടല്ലോ. അവ ഹിന്ദുക്കളെത്തന്നെ ബലഹീനരാക്കുന്നുണ്ടു്.

അതിനാൽ ഈ പാഠങ്ങളൊക്കെയാണു നമുക്കു പഠിക്കുവാനുള്ളതു്. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ യുഗം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു പുതിയ ചരിത്രം തന്നെ, ഒരു പുതിയ കർത്തവ്യരംഗം തന്നെയാണു് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നമുക്കു പുതിയതായി പലതും ചെയ്യാനുണ്ടു്. നമ്മുടെ പുതിയ രാഷ്ട്രത്തെ— സ്വതന്ത്രഭാരതത്തെ— മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിട്ടാണു് ആ പ്രവൃത്തികൾ. എത്രയും പ്രധാനമേറിയ പ്രവൃത്തികളാണവ.

—[ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ നിന്നു്]—

റഷ്യൻ സഭകളും സമാധാനപ്രസ്ഥാനവും

(ജോൺ ഡ്റിവററ്)

[ലേഖകൻ ഈയിടെ റഷ്യ സന്ദർശിച്ചു് തിരിച്ചെത്തിയശേഷം ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടു് ന്യൂസ്പേപ്പറിൽ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ സംഗ്രഹമാണിതു്.]

റഷ്യയിൽവച്ചു കേട്ട എല്ലാ പ്രസംഗങ്ങളിലും സമാധാനത്തെപ്പററി പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പള്ളികളിലെ പ്രസംഗങ്ങളിലും സഭാനേതാക്കന്മാരുമായുള്ള ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവേളയിലും സ്വീകരണ യോഗങ്ങളിലും സമാധാന പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയം എന്നുതന്നെ പറയാം. റഷ്യയിലെ സഭകളെല്ലാം തന്നെ സമാധാന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പിൻപിൽ സുശക്തമായി അണിനിരന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തികച്ചും വ്യക്തമാണു്. റഷ്യയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സഭകളെ ഒന്നിച്ചു കൂട്ടുന്ന എക്യൂമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിനുപകരമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണിതെന്നു പറയാം. മോസ്കോ പാത്രിയർക്കീസും, ഓർത്തഡോക്സു സഭാനേതാക്കന്മാരും, കത്തോലിക്കാ ആർച്ചുബിഷപ്പും, ബാപ്റ്റിസ്റ്റുകളുടെ ചെയർമാനും, ലൂതറൻ സഭാനേതാക്കന്മാരും ശാബത്തു മിഷ്യൻ നേതാക്കന്മാരും മുസ്ളീങ്ങളും, യഹൂദപ്രമാണികളും സമാധാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്ളാററുഫോറത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന കാഴ്ച മുമ്പെങ്ങുമുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല. വിവിധമതസംഘടനകളുടെ നേതാക്കന്മാരെ ഒന്നിച്ചു വരുത്തുന്നതിനു സമാധാനപ്രസ്ഥാനംപോലെമറെറാന്നിനും ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

എന്താണീ സമാധാനപ്രസ്ഥാനം? ഇതു ഗവർമ്മെൻറിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ളതും ഗവർമ്മെൻറിന്റെ പിൻബലമുള്ളതുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണു്. ലോകത്തെല്ലായിടത്തും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ജനങ്ങളെ കൂട്ടമായി സംഹരിക്കുന്ന മാരകായുധങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുവാൻ ലോകജനതയെ പ്രബുദ്ധമാക്കുകയും മറെറാരു യുദ്ധമുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കുകയുമാണു ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. യുദ്ധം ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി തയ്യാറെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പാശ്ചാത്യരാണെന്നു സമാധാനപ്രസ്ഥാനം സംശയമെന്യേ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ മാത്രം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നതു്.

ഈ പ്രസ്ഥാനം പാശ്ചാത്യരെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണോ അഥവാ റഷ്യയുടെ പാശ്ചാത്യാക്രമണഭീതിയിൽനിന്നും ജനിച്ചതാണോ എന്നാണു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു്. റഷ്യയുടെ പാശ്ചാത്യാക്രമണഭീതിയിൽനിന്നും ജനിച്ചതാണിതെന്നാണെന്റെ അഭിപ്രായം. ഞങ്ങളുമായി സംസാരിച്ച എല്ലാ റഷ്യാക്കാരും യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരത വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധംമൂലം

No. 49 Dated 20-8-1946 M. Reg 5286

THE CHURCH WEEKLY

170ലക്ഷം റഷ്യാക്കാർ മരിച്ചെന്നു അവർ പറഞ്ഞു.

“നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട നഗരങ്ങൾ ഇപ്പോൾമാത്രമാണു് ഞങ്ങൾ പുനരുദ്ധരിച്ചതു്. രാജ്യത്തിന്റെ വികസന പരിപാടികളിൽ ഞങ്ങൾബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുകയാണു്. ഞങ്ങളുടെആയുധങ്ങളും സൈന്യങ്ങളും തികച്ചുംസ്വരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതാണു്”എന്നാണു് അവർ പറഞ്ഞതു്.

റഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാസിഫിസ്റ്റുകളല്ലെന്നു വ്യക്തമാണു്. ഒരു പുനരായുധീകരണ ജർമ്മനി പ്രതികാരപ്രേരിതമായി പ്രവർത്തിച്ചേക്കുമെന്നും റഷ്യയ്ക്കു് ഭയമുണ്ടു്.

റഷ്യയിൽവച്ചു അവിടത്തെ മനോഹരമായ ‘ഹാൾ ഓഫ് സോവ്യറ്റ്സിൽ കൂടിയ സമാധാന സമ്മേളനത്തിൽ ഞങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു. ഒരു കളക്റ്റീവ്' ഫാമിന്റെ നേതാവായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രസംഗകൻ. മണ്ണും ഭക്ഷ്യോൽപ്പാദനവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു സമാധാനം അനിവാര്യമാണെന്നു് അയാൾ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. രണ്ടാമതു സംസാരിച്ച കലാകാരിയായ ഒരു സ്ത്രീ കലയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു സമാധാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറഞ്ഞു. തുടർന്നു പാത്രിയർക്കീസാണു പ്രസംഗിച്ചതു്. രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടേ സമാധാനം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളുവെന്നദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന നിലയിൽ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടാണു് താൻ പ്രസംഗിക്കുന്നതെന്നും പാത്രിയർക്കീസു പറഞ്ഞു. റഷ്യൻ സഭാ നേതാക്കന്മാരുടേയും ഭരണാധികാരികളുടെയും പരുഷമായ സ്വരത്തിനു ഇന്നു വലിയ മാററം സംഭവിച്ചു. അവർ വിസ്തൃതമായ സ്വന്തരാജ്യത്തിന്റെ വികസനത്തിനു വേണ്ടി ഇപ്പോൾ പാടുപെടുകയാണു്.

റഷ്യയിലെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സ്വഭാവവും യാഥാർത്ഥ്യവും റഷ്യൻ സഭകൾ കൂടുതലായി അറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യാശാ നിർഭരം തന്നെയാണു്. സഭ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സാമൂഹ്യനിയമസംഹിതയെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനു സമാധാന പ്രസ്ഥാനം വഴിതെളിച്ചു.

ഭൗതികവാദത്തിനു ഇന്നു റഷ്യയിൽ ശക്തി കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഭാവിയിൽ സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പ്രശ്നം സുപ്രധാനമായിരിക്കും. സഭയുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നിരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സഭ തയ്യാറാണെങ്കിൽ റഷ്യയിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കു മഹത്തായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടു്.

പരുമലപ്പെരുന്നാൾ

[ബിഷപ്പ് മാർ പത്രോസ് ഒസ്താത്തിയോസ്]

പരുമലപ്പെരുന്നാളിന്റെ രാത്രിയിൽ 12 മണി മുതൽ വെളുപ്പിനു 5 മണിവരെ നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കണമെന്നു സിമ്മനാരി മാനേജർ ഒരു നോട്ടീസ് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു കൊള്ളാം. കാവ്യരുടെ അമ്പലങ്ങളിൽ എന്നപോലെ പരുമലപ്പെരുന്നാളിനു രാത്രി മുഴുവനും കൊട്ടും പാട്ടും ബഹളവുമായി കഴിയുന്നതു വളരെ കഷ്ടമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. പ്രസംഗങ്ങൾ വല്ലവരും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അവ പാതിരാത്രിക്കു മുമ്പു വേണം.

മററു പള്ളികളുടെ ശ്രദ്ധയും ഈ വിഷയത്തിൽപതിയണം. പഴഞ്ഞിപ്പെരുന്നാളിനു രാത്രി മുഴുവനും കൊട്ടും ബഹളവുമാണ്. വെളുക്കുന്നതിനു മുമ്പു ആനയോടുകൂടിയ കുടയും സ്ളീബായും കഴിഞ്ഞു് വെളുക്കുമ്പോൾ അവസാനത്തെ വാനം ചീററിക്കൊണ്ടു ആകാശത്തിലേക്കുയരും. സർവ്വപ്രധാനമായ കാലത്തെ വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയ്ക്കു ജനമില്ല. തൃശ്ശൂർപൂരത്തിൽ എന്നപോലെ പലരും പള്ളിപ്പറമ്പിൽ കിടന്നുറങ്ങുകയാണു്.

—0—

Printed and Published by N. M. Abraham B. A, at the Malayala Manorama Press, Kottayam.